

ÓRANGYALUNK

 ÍRTA: BLÁSKÓ-MÁRIA.

Korda R.-T. kiadása, Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 3. szám.

ŐRANGYALUNK

I. RÉSZ: LALI AZ ANGYALOK KÖZÖTT

IRTA
BLASKÓ MÁRIA

GYÖRGYFY GYÖRGY
rajzaival.

1930 BUDAPEST

KORDA R. T. KIADÁSA VIII, MIKSZÁTH KÁLMÁN-TÉR 3. SZ

Nihil obstat.

Dr. JULIUS CZAPIK

Nr. 3891.

Imprimatur.

Strigonii, die 23. Oct. 1929.

Dr. JULIUS MACHOVICH

vic. gen.

Bevezető.

Örangyalunk, szent pártfogónk
Láthatatlan Jóbarát —
Mutasd nekünk földieknek
A mennyei szép hazát.

Emeld fel a szíveinket
Hogy belássunk az Égbe
Ahol egész angyalvilág
Zeng az Istent dicsérve.

Itt a földön mi köztünk is
Működnek az angyalok
Istennek szent angyalai
Hódolótok én vagyok!

Örangyalom társaságát:
Az angyali világot
E kis könyvből megismerni
Lelkileg odaszállok!

Lali az angyalok között.

I. FEJEZET.

Egy szomorú édesanya.

Az öreg, fehérhajú plébános úr ép meggyújtotta a falusias petróleumlámpát, elhelyezkedett karosszékében, feltette okuláréját és kinyitotta nagy, fekete imakönyvét — amikor kopogtak.

— Ki lehet az esti látogató? — gondolta nem nagy örömmel az öreg úr, de azért barátságosan szólott ki:

— Tessék!

Sötétruhás, még elég fiatal úriasszony lépett be a szobába.

— Dicsértessék... — kezdte a köszöntést, de azután elcsuklott a hangja, leroskadt egy székre és hangos sírásra fakadt.

— Oh jaj, plébános úr, már nem bírom tovább!

Az öreg pap a hangról megismerte vendégét. Hogyne ismerte volna, hiszen tanítványa volt hat esztendőn át — mielőtt a zárdába vitték — a polgáriban. Azután jóideig nem látta, mert a városi nényénél maradt a kis Ilonka és onnan is ment férjhez. Azután

mint asszony került vissz a falujába, ahová férjét kinevezték postamesternek. Balogh Lajosné volt most a neve, de az öreg plébános most is csak úgy hívta, mint kislánykorában. Le is tegezte, mint egykor az iskolában, ahogy kezdte:

— Szegény kislányom, nagy a te szív-fájdalmad. Hiszen, belátom, Ilonkám, megpróbált a jó Isten erősen, de azért nem kell két-ségbeesned.

Ám a fiatal édesanya csak tovább sírt keservesen.

— Oh, plébános úr... azt hiszem, én vagyok a legboldogtalanabb asszony a világon! Először az uram vallástalansága! Azok az átkozott rossz barátok egészen elrontották. Azután a drága, egyetlen, szép kis fiam... A Lalika szerencsétlensége.

A sírás újra elfojtotta panaszos szavait. De hát nem is kellett magyarázni, tudta az egész falu, mi történt a postamesterék egyetlen kisleányával. Előző télen, amikor harmadik elemista volt, végigszántott a gyilkos vörheny a falu gyermekei között. Akkortól van az a sok új kis sírhant künn a temetőben.

A postamesterék Lajcsiját nem vitte el a halál, de a betegség nyomorékká tette. Sokáig volt élet-halál között, azután megmaradt mégis, de a két lába megmerevedett és térdben összehúzódott. A folyton ugráló, eleven

fiúcska fekhelyéhez kötött nyomorékká lett.

— Kedves jó leányom — kezdte meghattottan a plébános —, nagy keresztet adott vállaidra az Úr. Most is csak azzal vigasztalak, amit a baj megtörténte után mindig mondogattam. A te jó vallásos lelked tudja, hogy e földi élet elmúlik és az örök életben a szenvedők örülni fognak — és a nyomorékok teste megdicsőülnek. A te fiad csodaszép lélek lehet nyomorék testben is és felkerülhet egykor a legdicsőbb szentek trónjainak egyikére ott fönn, az örök hazában.

— Igen... igen... ezzel a reménnyel vette el tőlem jószágos lelkiatyám a kétségbeesést — felelt el-elcsukló hangon az anya. — De most már ebben sem bízom. Lali kezd elkeseredett, makacs, gyűlölködő lenni. Félek, ha így folytatja, akkor a szerencsétlensége nem fogja megnemesíteni a szívét, hanem csak eldurvítja. Nem tudom, mit tegyek... ezért jöttem most ide.

Az ősz pap arca elborult e szavakra.

— Eddig erről nem panaszkodtál, leányom.

— Eleinte túrt, szegényke, szépen... Tartottam mesével. De amióta kisütött a nap-sugár és ő nem tudott futkározni a virágok között, azóta megváltozott. Tegnap valósággal dühöngött, földhöz vagdalta vánkosát és sírva kiabálta, hogy a doktor bácsi engedte volna in-

kább meghalni — de ő nem akar beteg lenni.

— Nem próbáltatok csitítani szép szerével Lalit?

— De igen. Azt mondtam, új mesét mondok Hókusz-Pókusz tündérkirály csodatetteiről. Azt felelte: nem akarja hallani, az úgyse igaz és nincsenek tündérek, akik segíteni tudnának rajta. Azután az apja ült mellé, hogy majd háborús emlékeiből beszél el igaz dolgokat. Sírni kezdett erre: „Ne beszélj a katonákról apa, mert akkor még jobban sírok, hogy én nem lehetek soha katona.“ Az apja is elsírta magát erre és kifordult a szobából.

Az asszony is újra zokogni kezdett, de könnybeborult az ősz pap szeme is.

— Szegény gyermek!

— Később átjött a sógorom — folytatta panaszait az anya. — Lalika nagyon szerette eddig, mert mindig az utazásról beszélt neki, meg gépekről. Az ágy szélélre ült most is és mesélni akart neki tengerentúli országokról. Lalika őt is félbeszakította. „Hallgass! — szólt rá boszszusan, — neked könnyű ilyen szépeket beszélni, mert a motorbicikliddel el is mehetsz mindenhova. De én úgyse mehetek soha sehova, hát nem is akarok a szép utazásokról hallani.“ Azt hittem, a szívem szakad meg, amikor ezt mondta. Oh, plébános úr, — mondja, — hát mit tegyek?

Az öreg pap nem felet. Kezeibe temetve

arcát, gondolkozott. Majd tanácskérően emelte fel tekintetét az íróasztala fölött függő Jézus képére, onnan tovább suhant pillantása egy másik régi képre és egyszerre csak felragyogott az arca.

— Már tudom, mit csinálok — szólt határozottan. — Holnaptól kezdve én járok el a fiadhoz mesélni. Mesélő hangon, de csupa igazat. És megpróbálom meggyógyítani. Ha a test orvoslásához nincs is hatalmam, de a lélek gyógyításához adott nekünk kegyelmet az Ur. Én a lelkét, az elkeseredett kis szívét fogom gyógyítani.

— Hogyan gondolja ezt, plébános úr? — nézett föl félig hitetlenkedve, félig reménykedve Baloghné.

— Megpróbálom a kisfiú elkeseredett lelkét gyógykezelní azzal, hogy elviszem az angyalok közé.

— Jaj! — ijedt meg az anya. — Csak nem gondol a kisfiam halálára?!

— Ugyan, Ilonka. Hát nem tanultál hitant soha? Nem tudod, hogy az angyalok a földön is köztünk járnak láthatatlanul? Csak, sajnos, az emberek nem sokat törődnek velük. Nem keresik az angyalok társaságát. Lálít meg akarom tanítaní arra, hogy már itt a földön is angyalok társaságát keresse, akik nem fogják magára hagyni úgy, mint a futkározó gyerekek pajtásai.

Fölkelt, leemelte a régi képet, megcsókolta mintegy búcsúzásul és a szomorú édesanyjának kezébe adta.

— Ezzel kezdjük el a gyógykezelést. Vedd e képet, fiadnak ajándékozom. Akaszd a gyermek fekhelye fölé és mondd neki: a plébános bácsi majd eljön és nagyon fontosat, nagy titkot fog neked mondani, előre küldi pedig ezt a képet.

Az asszony bizalomra gerjedve és hálás szavakat rebegve vette át a képet. Nem volt mindennapi. *A Mennyei Atyát ábrázolta felhők között — sok gyermekarcú, bájos angyalkával, ahogy Red szegezik szemüket.*

— E kép azt ábrázolja, amit az Ur Jézus mondott, hogy *a gyermekek angyalai mindenkor látják a Mennyei Atya arcát.* Ami azt jelenti, hogy a jó Isten különösen szereti a kis gyermekek őrangyalait. Ime, itt e képen a gyermekek angyalait látjuk, amint a Mennyei Atyában gyönyörködnek s átveszik tőle a kisgyermekeknek küldött áldást, kegyelmet.

Az asszony áhítattal csókolta meg a szentképet és azután kezecskéolva a plébánosnak is, kissé megnyugodva távozott. A pap pedig magára maradva letérdelt és buzgó imában kérte:

—Isten angyalai, jöjjetek segítségemre, hogy egy szerencsétlen gyermeknek meg tudjam gyógyítani a szívét!

*A gyermekek angyalai mindenkor látják a
Mennyei Atya arcát.*

II. FEJEZET.

A vigasztaló titok.

Halavány arcú, lesóványodott szép, szőke fiucska feküdt a csinosan bútorozott szoba ke-
revetén. Felöltözve feküdt sötétkék matróz-
ruhájában, csak a lábait takarta le egy puha,
színes takaró és mellette ült az édesanyja is. A
kisfiú türelmetlenül nézett az órára és bosszus
hangon szólalt meg:

— Mikor jön már a plébános úr? Délelőtt
is hiába vártam!

Balogh Lajos vállas, erős ember volt. Ide-
gesen járt fel és alá a szobában, majd megállt
a felesége előtt.

— Minek is hívtad ide! Tudod, hogy nem
szeretem a papokat!

A kisfiú durcásan szólt bele:

— De én akarom, hogy jöjjön!

Atyja haragosan szorította össze fogait, de
nem akart ellenkezni beteg fiával. A nyomo-
rékká lett gyermek volt most már úr a házban,
amit ő akart, abba a szülők is beleegyeztek

— Hát jó, jöjjön, ha Lalinak kedvére van, de én nem akarok találkozni vele — szolt a férfi s kalapját véve elment.

Lali duzzogott és nem is köszönt. Amikor pedig apja után becsukódott az ajtó — váratlan kérdéssel fordult az anyjához:

— Mama, úgy-e a papa rossz ember?

A mama megdöbbenve nézett fiára:

— Fiam, hogy mondhatasz ilyet? Édesapáról nem szabad így beszélned! Édesapát megsérteni nagy bűn!

— Én igenis tudom, hogy rossz, mert az Isten ellen beszél és a mamust mindig megrikatja — makacskodott tovább a fiú. — Nem is bánom, hogy rossz, mert most már én is mindig rossz leszek. Ha nem lehetek egészséges és nem szaladgálhatok többé, akkor rossz leszek!

Hirtelen felült s olyan mozdulatot tett, mintha talpra akarna állni. Amikor nem sikerült, sírvafakadt és tehetetlen dühében arcra vágva magát, ordítani kezdett:

— Miért nem tudok felállni! ... Én rossz leszek, mindig, mindig csak rossz leszek! — toporzékolt.

Abban a pillanatban nyílt az ajtó és ott állt a plébános úr.

— Lali!

Az asszony felugrott, hogy köszöntse vendégét és a gyermek megszeppenve és

megszégyenülve elnémult. De a jó papbácsi úgy tett, mintha nem vett volna észre semmit és szelíden közeledett a kis beteghez.

— No, édes kis fiam, hogy vagyunk? Az arcod már nem olyan halovány, mint utoljára volt és úgy-e már nem fáj semmi?

— Inkább fájna, csak tudnék menni! — tört ki a fiú panasza. — Ki a kertbe és a mezőre...

— Majd elmész még oda is, kisfiam.

— Nem igaz, nem hiszem el! — kiáltott fájdalmasan, magáról megfélekezve a fiú.

— Lali! — szólt rá ijedten az anyja, míg a plébános haragnélküli, szelíd komolysággal, de határozottan szólt:

— Fiam, ilyet többé ne mondj! Az Isten papja sohasem hazudik.

— Nem úgy gondoltam — felelt lecsendesedve és megszeppenve a gyerek. — Csak úgy gondoltam, hogy nem tetszik tudni, amit a doktor bácsi mondott. De én kihallgattam. Azt mondta, nem fogok járni tudni sohasem...

Keserves sírásra fakadt. Az öreg pap leült mellé és lágyan símogatta nekihevílt, forró arcát.

— Ne sírj, fiacskám... Az ember bejárhat nagy messze utakat, akkor is, ha nem tud a lábain állni.

— Igen... tolókocsin... — zokogott a gyermek. — De nekem az nem kell... Én

nem vagyok kisbaba... Megmondtam apusnak is, nekem ne vegyen, nem ülök bele úgysem...

— Kell is neked tolókocsi! Anélkül fogsz bebarangolni messze szép tájakat, csodás országokat — de nem a lábadon.

— Ez csak a mesékben van, — ellenkezett Lali. — De már a mesét sem akarom hallgatni, azt sem szeretem.

— Amit én fogok neked elmondani, az nem mese, hanem igaz. Ez az a titok, amiért jöttem.

Lali felhagyott a sírással és érdeklődve nézett a papra, aki, hogy mégjobban felcsigázza a gyermek érdeklődését, meghalkította a hangját is.

— Most anyukád kimehet a konyhára a vacsorátokat készíteni s mi majd kettesben beszéljük meg a titkot.

— Jó, — intett Lali és szemei már csillogni kezdtek.

Amikor kettesben maradtak, a plébános bácsi közelebb hajolt hozzá.

— Te, Lali, emlékszel arra, amikor édesapád öccse, Feri bácsi, motorbiciklin hat országot bejárt?

— Hogyne. Az újságban is benne volt. Apus felolvasta. Feri bácsi is sokszor elbeszélte.

— És mi van most belőle neki? Hozott-e onnan barátokat? Tudja-e, látja-e most is,

hogy mi van ott, a hat országban? Elhozott-e onnan egy hegycsúcsot vagy egy darabka tengert?

— Dehogy!

— Hát mesélni valami újat tud-e még róla? Három napig folyton mesélt, elmondott mindent, de azután újat már nem tudott. Mindig csak a régieket mesélte.

— Az igaz, — vágott bele Lali élénken. — Ha mesélni kezd az utazásáról, én már kívülről tudom, hogy mi jön.

— No, lám... Hát olyan nagy gyönyörűség hat országban átrohanni, három hónapot úton eltölteni azért, hogy három napra való emléket hozzunk csak magunkkal?

— Hm, — dünnyögte bizonytalan hangon a kis beteg.

— Aztán mást is mondok. Ha nagyobb lessel, fogsz tanulni híres és nagy emberekről. Tudósokról, művészekről, akik nem három hónapig, hanem egy egész hosszú életen át tudtak gyönyörű elbeszéléseket kigondolni; nagy könyveket teleírni, muzsikálni mindig újat és újat, festeni mindig szebbet és szebbet. És ezek közül nem egy volt olyan, aki alig mozdult ki a szobájából, még a határba se ment ki soha, pedig tudott járni mind a két lábán. Vajjon miért ültek mégis mindig otthon és mért nem mentek sehová?

— Tán azért, mert jobban tetszett nekik

amit írtak és muzsikáltak és festettek.

— Igazad van, Lalikám. Ezeknek a híres nagy embereknek a lelke megtalált egy új világot, ahol a mesék, a dalok, a képek születnek. És ez a világ százszor szebb volt nekik, mint a sáros föld, ahol sok a piszok, csúnyák a trágyadombok, káromkodnak és veszekszenek az emberek. A lábukkal pedig csak ezen a sáros földön járhattak volna, azért inkább otthon maradtak és a lelküket sétáltatták. Az egyik a mesék világát, a másik a képek világát, a harmadik a dalok világát járta be. Ott is sok országra találtak s mindenhol sokat hoztak magukkal. Szomorúság országából olyan szép éneket, hogy sír, aki hallja, örömszágból színes, szép képet, vidámság országából tréfás történetet... És tele volt az életük mindig újjal és újjal, nemcsak három napra való emlékekkel, mint a mótorbiciklin száguldó utasoké.

Lali tünődve nézett maga elé.

— Ez szép — dünnyögte és elmosolyodott. Majd azonban újra szomorúság borult szívére, halvány arcára.

— De plébános bácsi, én nem tudok se muzsikálni, se festeni, se könyveket írni... Nem is tudnék soha. Énekórán rámszólt mindig a tanító úr, hogy nincs hallásom és a rajzból hármasm volt, pedig más mindenből egyest kaptam.

— Kisfiam, de van még egy csodaszép,

az eddig elmondottaknál is százszor szebb világ, amelyet nagyon kevés ember ismer csak meg igazán, pedig oda mindenki elmehetne. És ez az angyalok birodalma.

— Oda csak a jók mehetnek, ha meghaltak.

— Igen, oda csak a jók mehetnek, de meghalni nem kell még azért, hogy oda elmenjünk.

Lalinak a szája is nyitva maradt a csodálkozástól.

— Ne-e-em? De hiszen a hittanban úgy tanultuk, hogy a jók a halál után jutnak a mennyországba.

— A mennyországba, igen. Csakhogy az angyalok a földön is köztünk élnek láthatatlanul. Bizony, nemcsak az égben, hanem itt a földön is járnak-kelnek, tanácskoznak, sokszor hadakoznak. Az angyalok Isten tervein dolgoznak itt a földön is. És ha akarsz, közéjük szállhatsz a lelkeddel, velük beszélgethetsz, velük dolgozhatsz, harcolhatsz, gondolataiddal utánuk szállhatsz erre és arra, anélkül, hogy szükség lenne a lábaidra.

— Jé... ezt sohse hallottam még...

— Igen, mert a hittanóra oly rövid és alatt oly sokat kell nektek elmagyarázni. A papbácsi hát csak a legfontosabbakat tudja elmondani. Elmagyaráztam, hogy vannak angyalok, megtanultuk, hogy mik és milyenek az angyalok és beszéltem nektek többet az

őrangyalról. Ezeket kell tudni minden katolikusnak. Arra már nem volt idő, hogy az angyalok munkájának és világának sok szép titkairól is beszéljek nektek. És tán hiába is lett volna... nem értettétek volna meg.

— De én meg fogom érteni?

— Most már igen. Amikor még a lepke, a labda, karika, birkózás, versenyfutás érdekelt csak, akkor nem értetted volna meg te sem. Mert mindig máshol járt volna az eszed és nem figyeltél volna az angyali titkokra. Akkor az ép lábaiddal annyit szaladoztál volna erre-arra, hogy nem lett volna időd a lelkedet sétáltatni angyaljárta utakon... De most, ha jó és figyelmes leszel, ki fog tárulni előtted az angyalok birodalma. Ez lesz a te titkod... Amikor majd mosolyogva fekszel váncosodon, senki sem fogja sejteni, hogy te most angyalokkal tartasz haditanácsot, vagy tán ép az angyali fővezérnek teszel jelentést.

— Hát ez is lesz? Harc... haditanács... fővezér?

— Persze. A gyerekpajtások játékaiból kiestél, de helyette lélekben az angyalok társaságába kerülsz és ott fogsz, ki tudja, milyen fontos szerepet betölteni. Ezért szegeztem fekhelyed fölé az angyalos képet is.

— Olyan szép mindez, mint a mese... És mégis igaz?

— Ez mind igaz, ez mind valóság, sőt

nagyon is szent valóság! Akarsz-e hát lelkeddel belépni az angyalok birodalmába?

— Akarok!

— Csakhogy akkor, Lalikám, jelmondatot kell változtatnod. Amikor jöttem, az ajtó előtt hallottam, hogy azt kiabáltad idebent: „rossz akarok lenni.“ Ezzel a jelmondattal csak a Sátán birodalmába léphetsz be. Jelmondatot kell tehát cserélned. Ezentúl mondd újra azt, hogy: „jó akarok lenni“.

Lali hallgatott; az öreg pap bácsi folytatta:

— Ha tudnál a lelkeddel látni, tudod mit látnál most? Küzdelmet, itt a kis szobában. A Sátán ördögei körülvesznek és kiabálnak: „Ez a fiú már a mi foglyunk!“ Egy sereg angyal pedig érted harcol, hogy kiszabadítson. Segítségért kiáltanak az Úrhoz és azután az angyali seregek vezéréhez: Szent Mihályhoz is. Legelől az őrangyalod küzd érted... Rajta... rajta... kié lesz hát a győzelem?!

A fiú kerekre nyitott szemekkel nézett maga elé. Megremegett a szíve... Mintha érezte volna, hogy húzzák kétfelé...

— Jó akarok lenni! — szakadt ki lelkéből őszintén.

— A Sátán elvesztette a csatát — felelte rá ünnepélyesen a pap. — De azért résen légy, mert majd visszajön még nagyobb sereggel. Félned azonban nem szabad. Az an-

gyalok serege erősebb. Vezérük is hatalmasabb és nagyobb hős, mint a Sátán.

— Szent Mihály a vezér?

— Igen. Gondold el őt mindig úgy, mint csodaszép, gyönyörűséges, angyali vitézt. Mint hadvezért, mint hőst... aki legyőzi ellenfelét. Ami nekünk magyaroknak Rákóczi Ferenc és a franciáknak Napoleon, a nagy, nemzeti hős, az az angyalok birodalmában Szent Mihály arkangyal. Úgy-e, mennyivel dicsőbb lehet tehát, mint a földi hadvezérek?

— Igazi hadvezér, aki csatát vív meg? — csodálkozott Lali.

— Bizony, kisleány. Ez nem mese. Benne van a Szentírásban is Szent Mihály harca a szavakkal: „Nagy harc lőn az égben. Mihály és az ő angyalai harcolának a Sátánnal és az ő angyalaival. És a Sátánt az ő angyalaival együtt levetették s helyük nem találtaték többé az égben.“ (Jel. 12., 7.)

— Emlékszem, hogy a bibliában tanultunk erről, de eddig sohasem gondoltam úgy Szent Mihályra, mint hadvezérünkre.

— Ezentúl gondold hát rá így is, Lali. Hoztam neked egy kis versbe szedett imát Szent Mihályhoz. Amikor észreveszed az ördögi ellenség titkos közeledését abból, hogy megint mérges, dühös, rossz akarsz lenni, — akkor szépen vedd elő ezt a cédulát és tanuld meg a verset. Ha majd fejből tudod, elmon-

*„Gondold el mint hadvezért, mint hőst ...
aki legyőzi ellentelét.”*

dod nekem. Egyelőre elég is volt ennyi. Addig, míg újra jövök, ismerkedj és barátkozz össze jobban az angyali fővezérrel. És ha majd pár nap múlva megint itt leszek, akkor megkezdjük felfedező utunkat az angyali birodalomban.

— — — — —
Mikor a plébános úr elment, a szomorú édesanya örvendezve látta, hogy kisfia megint a régi, kedves Lalika. Édesapja is elmúlt rajta, bár nem mutatta. Mégis kíváncsi volt és megkérdezte:

— Miről beszélt neked a plébános?

— Az titok — felelt fontoskodva Lali és mosolygott.

Másnap reggel, amikor besütött a napsugár, nem kezdett el toporzékolni, hogy miért nem mehet ki futkározni. Pedig már napok óta megisméltődött ez a reggeli tombolás, a szülők már előre rettegtek a napsugártól. Azon a reggelen is elborult a kisfiú arca és könny szökött szemébe... De azután hirtelen megfordult, befelé a falnak. Nem sírt, nem lár-mázott. Elővett egy kis cédulát és olvasni kezdte versét, amely szólott a következőképpen:

Oh Szent Mihály, dicső lélek,
Angyalok vezére,
Kitől remeg a Nagy Isten
Minden ellensége,

Pokolbeli sereg fölött
Győzedelmes angyal:
Légy nékem is a vezérem,
Kérlek hódolattal!

Vezess engem a rossz ellen
Győzedelmes harcba —
Élet minden küzdelmében
Segíts diadalra!
A Sátánt és minden gonoszt
Akik reánk törnek,
Taszítsd le a kárhozatra
S akkor a jók győznek.

Oh Szent Mihály, dicső angyal,
Győzelemnek lelke,
A föld kicsiny gyermekét is
Fogadd seregedbe.
Segíts engem, nevelj engem
Igaz lelki hősnek,
Hogy Istenért veled küzdve,
Ne lankadjak s győzzek!

III. FEJEZET.

Angyaljárta utakon.

A falú asszonyai összesúgtak az utcasar-
kon.

— A plébános úr megint a postamesterék-
hez megy. De sokat jár mostanában hozzájuk!

— Pedig azelőtt sohse ment, mivelhogy
Balogh úr olyan vallástalan ember.

— Ugy hallom, a nyomorék kisfiúhoz jár
mesélni.

— De csodát is tett vele a papunk, — bó-
logatott bele Treszka néni, aki a falubeli uri-
házakhoz járt be nagymosásra. — Már azt hit-
tem, hogy megvette az ördög a lelkét annak a
kisfiúnak, mert amióta nyomorékká lett —
olyan szörnyű rossz volt. Édesanyjának foly-
ton mellette kellett ülnie, de még akkor is csak
kiabált, dobálta magát és hajigálta, amit a ke-
zébe adtak. Most meg olyan szépen megbékélt
és elcsendesült. Órákig eljátszik magányosan
is, oszt mosolyog és gondolkodik, tudja Isten
miről. Még az apja se meri azóta szidni a pá-

pokat, mert hogy pap békéltette meg sorsával a szerencsétlen gyereket is.

Amit az asszonyok beszélgettek és amit Treszka néni elpletykált, az mind valóban úgy is volt. Az öreg, otthonülő plébános, utóbbi időben hetenkint kétszer-háromszor is a postamessteréknél volt, hogy nyomorék kis barátjával elbeszélgessen.

Az öreg pap szavai megnyitották a kisfiú szemét és Lali lelkével látta az egész szénséges angvalvilágot. Eközben szinte megfélemtetett arról a földről, amelynek aranypilléit már nem ízhetette s zöld gyepszőnyegén nem szaladgálhatott.

Amit a kis beteg meghitt, kedves esték óráiban karosszékében ülve, sóvárgó gyermekszemeit az öreg napra szegezve, lassan-lassan lelkébe szítt, azt mi röviden összefoglalva mondjuk el itt.

— — — — —
Az angyalokról folvt a szó, akik Isten legkedvesebb teremtményei. Amint tudjuk, az élőlények közül legalacsonyabb az állat, mert csak testével él földi életet, de halhatatlan lelke nincs. Mérhetetlenül tökéletesebb teremtmény az ember, ákinek szintén van földön botorkáló, nehézkes, sokszor bűnös dolgokat kívánó teste, de van Isten hasonlatosságára teremtett lelke is. A lelke örökké él és az emberi test is fel fog örök életre támadni akkor, amikor az utolsó

ítéleten a lélekkel újra egyesül. De amíg a földön élünk, addig a lélek a testhez van kötve és ép ezért megosztja a testi étellel járó nehézségeket, bajokat és nem tud olyan tökéletes életet élni, mintha test nélkül volna. Sokkal tökéletesebb tehát az embernél is az angyal, akinek teste sincs, csak lélek.

Sokszor azt mondják meghalt kisgyermekről: „angyal lett belőle“. Ez nem igaz, kis pajtik, mert emberből sohasem lesz angyal. Az angyalok közé megy, de ő maga marad megdicsőült emberi lélek. Azért, ha jó gyermek meghal, nem azt kell mondani, hogy „angyal lett belőle“, hanem: „angyalok közé ment.“

Az sem helyes, amikor az angyalokat olyannak gondoljuk, mint a színpadon vagy a képen látjuk: szárnyas embereknek. Az angyal lélek: nincs sem teste, sem szárnya, tud repülni szárny nélkül is, mert nem kell emiatt nehéz testet cipelnie. Ezerszer szebb, mint a képeken az angyali lélek. Testi szemeinkkel azonban a lelket nem látjuk, azért, ha képen lefesteni akarjuk, hát akkor emberi testet rajzolunk nekik szárnyakkal. Majd halálunk után látni fogjuk, hogy milyen az igazi angyal és annak látása elképzelhetetlen gyönyörűség lesz:

Angyalok, oly szépek vagytok

Elképzelni nem lehet . . .

De majd egykor látni fogja

Lelkem — hogyha jó leszek.

Folytassuk tovább pajtikák!

Azt se gondoljuk, hogy az angyalok mind egyformák. A jó Isten ezerféle szépséget terem mindenütt. Mennyiféle tarkaság van a virágokban, a kis madaraknál hányféle fajta, az emberek között pedig egy sem olyan, mint a másik. Sokféle már az emberi test is: egyik szőke, másik barna; van kékszemű, sötétszemű; kicsi és nagy; karcsú fiúcska és gömbölyű kisbaba. A lélek még inkább sokféle. Nemcsak abban különbözik, hogy jó és rossz. A jóban is sokféle változatosság van. Pl: Feri komoly, hallgatag jó fiú, Sanyi eleven, csupa tűz és lelkesedés mindazért, ami szép és jó. Annuska kedves a szerény elvonultságában; Rózsi aranyos abban, hogy mindenütt ott látjuk, ahol segíteni kell. Irénke nagyon szeret a templomban lenni és sokat imádkozik Pali inkább apostolkodásban buzgólkodik: jár-kel, jó újságot árul, toboroz kis katonákat Jézuska táborába. Feri okos és szeret tanulni, Sári inkább ügyes, pattog keze alatt a munka. Lám, csupa jó és kedves gyermeket neveztem meg és mégis mindegyik másféle.

Igy van az angyaloknál is. A jó angyalok is sokfélék. A csodaszép angyallelkek között is nagyszerű változatosság van. Gondoljatok el egy pompás királyi udvart: testőrök, huszárok, lakájok különféle színű selyemben, bárszonyban; bárók, grófok, hercegek más és más

díszmagyarban; udvarhölgyek különféle ragyogó ruhákban. És mindegyik más és más feladatot végez a király körül. Az udvari zenekar muzsikál, udvaroncok szolgálnak, udvarhölgyek szórakoztatják öfelségét. Testőrsége harcra készen fegyverben áll mellette, államférfiak fontos ügyekről tesznek jelentést neki, fenségek bizalmasan beszélgetnek vele és mindmind rajongva szeretik a királyt és mindent csak érte tesznek. Ilyen az angyalok serege is az Isten körül.

Hogy hányféle angyal van, azt nem is tudhatjuk; a hittan kilenc csoportról, vagyis kilenc angyali karról beszél. Ezek: szeráfok, kerubok, trónok, uraságok, hatalmasságok, erősségek, fejedelemségek, arkangyalok, angyalok. Vessünk lélekben egy pillantást a gyönyörű mennyei udvarra:

Fönn az Égben, csodafényben

Szentháromság—Isten trónja:

A *Szeráfok* égi kara

„Szeretlek hőn“ azt dalolja.

A *Kerubok* fényt lövelnek:

Tudás mennyei világát —

És a *Trónok* hódolata

Emeli az Ég pompáját.

Uraságok, Erősségek,

És a nagy *Hatalmasságok*

Tanácskozva Szent Urunkkal,

Nagy tervekre készenállók.
Működnek e nagy tervekben
Dicső *Fejedelemségek* —
Arkangyalok és *Angyalok*.
Mindebben nagy segítségek,
Nemcsak égben, de földön is
Az Ur tervén ők dolgoznak.
Köztük látjuk öreinket:
A jó Örzőangyalokat.
Hatalmas Arkangyalok közt
Szemeink ismerőst latnak:
Mihály, Gábriel, Rafael,
Ismertjei bibliánknak.
Fenn az Egben, csudafényben
Im, a dicső angyalsereg...
Szálljunk lélekben közéjük
Velük hódolva Istennek!

A jó angyalok szeretik és dicsőítik Istent minden pillanatban. Ők látják, csodálják állandóan az Isten Fölségét. örök életük örökös ima és örök boldogság is, amióta kiállották a próbát s nem tartottak Sátánnal, a lázadó angyallal.

Ám ezt az örökös angyali imát se úgy gondoljátok el, hogy egy helyben letérdelve folyton csak egy imádság szavait mondják, Oh, dehogy is!

Az angyalok élete nagyon is mozgalmas. Kigondolnak szebbnél-szebbet, mint a költők, énekelnek, mint a dalnokok, dolgoznak az em-

berek szívein, mint a festő a képen vagy szobrász a márványon. Folyton tesznek valamit Isten dicsőségére. Tanácskoznak, figyelnek, működnek, hadakoznak a gonosz ellen. Belefolyanak az emberek életébe, láthatatlanul járnakkelnek a földön is. De mindent, amit tesznek, Istenért teszik, Istenért cselekszik; minden tettük Isten dicsőségére válik. Angyalszemükkel folyton látják az Istent és minden gondolatuk, cselekedetük csak azért van, hogy Istennek örömet szerezzenek. Ebben áll az angyalok állandó imádsága. Olyan ez, mint amikor a kisleány a mamája mellett dolgozik s tudja, hogy a mama állandóan figyel, azért mindent a kedvére tesz. Vagy amikor a katoná a király szeme előtt hadgyakorlatot tart s minden mozgulata olyan, hogy tessenek a királynak. A jó emberek, ha már reggeli imájukban mindent Istennek ajánlottak fel, akkor utánozzák az angyalokat. S ha egykor a Mennybe jutunk, a mi életünk is olyan lesz, mint az angyalok élete. Addig is szeressük, tiszteljük Isten angyalait s kérjük imáikat s üljük meg szívünkben ünnepeiket. (Örzőangyal ünnepe okt. 2. Sz. Mihály szept. 29., Sz. Rafael okt. 24., Sz. Gabriel márc. 24.)

Az angyalok szeretik az embert, kísérik őket, barátkoznak velük, tanácsot sugnának nekik. Az Örangyal teszi ezt állandóan a saját védencével, de a többi angyal is szíves örö-

mest kész a jó embereket magas barátságára méltatni. Még azt is megteszik az emberek kedvéért, hogy Isten segítségével csodálatos módon emberi alakot vesznek föl, nem egyszer szárnyas emberi alakot is. Csak azért, hogy a földön járó emberek testi szemeikkel megláthassák őket. Ez gyakran megtörtént már, mint a Szentírásból tudjuk.

Soroljunk csak fel néhány példát erre a bibliából:.

Először is *Ádámot* a bűnbeesett emberek büntető angyala üzte ki a Paradicsomból.

Ábrahámot vándorok alakjában látogatták meg az angyalok és amikor fel akarta áldozni Izsákot, angyal fogta meg a kezét.

Jákobnak álmában jelentek meg az angyalok, ég és föld között felállított lajtorján járva.

A fiatal Tóbiást Rafael angyal kísérte hosszú úton, tanácsot adott neki, elintézte ügyeit.

Dániel igazhívő társait a pogány bírók tüzes kemencébe vetették és angyal szállott le, ki szétválasztotta a lángokat, hogy az ifjakat meg ne égessék.

A hős Makkabeus, amikor a pogányok ellen harcolt, már-már elvesztette a csatát. Egy-szerre csak öt fényes vitéz állt a sereg élére s győzelemre vezették a sereget. Utána eltűnt mind az öt vitéz, akik angyalok voltak.

... Ő fényes vitéz állt a sereg élére s győzelemre
vezették ... angyalok voltak.

Gábiel angyalról is tudjuk, hogy ő jelent meg Zakariás papnak, Szűz Máriának és Szent Józsefnek is, mindegyiknek a jó Isten üzeneteit hozva.

Angyalok énekeltek glóriát a Jézuskának: később az édes Jézusnak angyalok szolgáltak, miután elűzte a kísértő sátánt. Angyal hozta Neki a kelyhet az Olajfák-hegyén, angyal ült az üres sír szélére feltámadása után, angyal mondta meg az Üdvözítő mennybeszállásán álmélkodóknak is azt, hogy az édes Jézus felment az Égbe, az Atya jobbjára.

De működtek tovább a földön látható alakban, az Úr Jézus mennybemenetele után is.

Szűz Máriát, mint az Angyalok Királynőjét tiszteljük.

Szent Pétert is angyal szabadította ki a börtönből és angyal küldte hozzá Kornéliusz pogány századost.

Szent Franciska látta az Örangyalát aki neki éjszakánként oly fényt árasztott, hogy könyvből tudott imádkozni.

Szent Szaniszlót, az ifjú papnövéndéket vándorlása közben angyal áldoztatta meg, mert nem volt közelben templom és pap.

Szent Vencel, cseh király, nagyon tisztelte az angyalokat s egyik győztes csatájában két angyalt látott mellette harcolni. Alfonz spanyol király egykor úgy maradt életben véres csata után, hogy mellette egy angyal szárnyá-

val mint egy paizszsal állandóan védte. Az el-
lenséges foglyok vallották ki, hogy ezt látták.

Szent Benedek rendalapító eltévedt egy
ismeretlen hegyen s angyal kísérte el a helyes
útra. Szent Laurenciusz érseket őrangyala fi-
gyelmeztette, hogy életére törnek, ezért mene-
küljön el. Szent Domonkos rendalapítót is an-
gyal kísérte egyszer útján szép ifjú alakjában.

Liffrad, öreg szerzetes, agg korára el
akarta hagyni a kolostort, hogy előkelő ottho-
nában kényelmesebb öreg kort éljen. Angyala
megjelent neki, elvitte a temetőbe, felnyitotta a
sírt s megmutatott neki egy hullát. Lifrát meg-
borzadt s belátta, nem érdemes a testét elké-
nyeztetni, melyből nemsokára ugyis csak ilyen
borzalmas hulla lesz. Így aztán a kolostorban
maradt s szentül halt meg.

Nem egy szent szerzetest éjjel angyala
keltette fel imádságra. Szent Izidor pásztor
helyett pedig angyala őrizte a nyáját, amíg ő a
templomba ment imádkozni.

Amikor az angyalt testi szemünkkel lát-
juk, az nagy csoda, ami ritkán történik. De
azért ép így vannak körülöttünk, ép így mű-
ködnek velünk, ha nem is látjuk testi szemmel
őket s nem is halljuk testi fülünkkel szavaikat.

Az Ég és föld telistele
Dicsőséges angyalokkal,
Tőled függ, hogy velük lehess.

Azért kérd hát esdő szóval:
Dicsőséges jó angyalok
Munkatársnak fogadjatok!

Ezeket tanulta Lali a pap bácsitól. Az an-

gyalok világa feltárult lelki szemei előtt. Csoda nem történt vele, de lelke csoda nélkül is a földről az angyalok közé emelkedett. Gondolataival köztük járt, velük társalgott, szívével velük érzett s már nem futkározó földi gyermekek pajtása volt, hanem az angyalok barátságát kereste.

Szerencsétlenségét kezdte felejtani. Elke-
seredett kis szíve megbékélt. Hiszen ahhoz
nem kell ép láb, hogy az angyalok közt járjon-
keljen s ő most már lelkével közöttük élt. Egy-
szer édesanyját magához hívta, megmutatta
neki a bibliából azt a képet, amelyen az angya-
lok szétválasztják a tüzet, hogy ne égessék
össze Dániel jámbor társait. Megsímogatta a
képet és mosolyogva szólt:

— Már nem félek a rossz fiúktól, hogy
bántanak, mert nyomorék vagyok. Az én bará-
taim az angyalok, akik a kis barátjukat min-
den bajtól és ellenféltől meg fogják védeni!

IV. FEJEZET.

Az angyali teru.

Közeledett húsvét ünnepe. Lali egy nap váratlan kérdéssel fordult édesanyjához:

— Anyukám, nagyon szomorú vagy miattam?

Az édesanya szeme könnybelábadt és megcsókolta fiát:

— Hogy jut eszedbe ez a kérdés, kisfiam?

— Az őrangyalokkal beszélgettem. Kértem anyuka őrangyalát, vigasztaljon meg, mert mindig szomorú vagy. És anyuka őrangyala mintha azt súgta volna nekem: igen, te vagy az oka, amiért nem akarsz elfogadni a tolókcscit.

Baloghné meglepetten nézett fiára.

— Valóban az angyalokkal társaloghatsz, gyermekem, hogy így eltaláltad! A doktor bácsi azt mondta, sok-sok levegő kellene neked s te nem akarsz elfogadni a kocsit, amilyen kivilhetnénk a szabadba.

— Most már elfogadom — felelt engedelmesen a fiúcska.

Azután élénken hozzátette:

— Tudod-e, anyukám, miért nem akartam eddig elfogadni? Azért, mert szégyeltem a többi fiú előtt, hogy kocsiban tolnak, mint a kisbabákat. De most már nem bánom őket, vannak náluknál jobb barátaim: az angyalok. Az angyalok előtt pedig nem szégyen, hanem dicsőség, hogy hősiezen tűröm a betegséget és szótfogadok. Úgy-e, anyuka?

— Igen, igen, drága kis hősöm!

— Azután meg azért sem akartam a tolókocsit, mert félttem, hogy majd fáj a szívem és irigyelem a fiúkat, akik vígan ugrálnak és futkosnak előtttem, én meg nem tarthatok velük. De most már azt se bánom, hiszen az én angyalbarátaim velem lesznek, vagy pedig én repülök velük a lelkemmel.

Nagy volt az anya öröme és boldogsága, majd agyoncsókolta halvány kisfiát. Amikor férje hazajött, boldogan ujságolta el, mit mondott Lali. De azután aggódva hozzátette:

— Kérlek, ne beszélj Lalinak az angyalok ellen!

— Ne félj — felelt a férfi csendesen. — Én ugyan nem hiszek az ilyenekben, de ha beteg fiamat boldogítja, akkor világért sem szólok ellene.

A kis beteg meg is kapta tolókocsiját.

Először a papbácsi előtt ült bele. Mosolygott és megkérdezte őszhajú, öreg, atyai barátját:

— Plébános bácsi, ki fogja tolni a kocsi-
mat az angyalok közül?

— Ketten is — felelt a plébános. — Min-

denesetre jóságos őrangyalod, de én azt hiszem, Rafael angyal is.

— Rafael arkangyal, az a dicső, hatalmas lélek?

— Persze, hiszen az angyalok nem gögösek. A legdicsőbb arkangyal is szívesen száll le a legkisebb emberkéhez, hogy segítse. Emlékszel-e a bibliából, amikor Rafael arkangyal az ifjú Tóbiást kísérte?

— Hogyne — felelt élénken Lali. — Az ifjú Tóbiás az öreg, vak Tóbiásnak fia volt. Amikor vándorútjára indult, szép ifjú ajánlkozott s vele maradt egész út alatt. Egyszer Tóbiás leült pihenni a víz partjára s meg akarta mosni lábait. Ám hirtelen óriási nagy hal rátátotta száját. Tóbiás megijedt, de a szép ifjú biztatta, hogy ne féljen, húzza magához kopolyújánál, vegye ki belső részeit s tegye el.

Tóbiás engedelmeskedett. Később, mikor a kísérő segítségével mindent elintézett, hazament és a hal epéjével meggyógyította az öreg Tóbiás vak szemeit. A kísérő ifjú eltűnt, mert angyal volt és nem ember. Ő volt Rafael arkangyal.

— Jól van, Lalikám, egyesre tudod. Látnod, Rafael arkangyal az utasok védangyala. Te is kis utasa vagy e világnak, ha nem is motorbiciklin, hanem tolokocsin. S Rafael angyal kísérni fogja útjaidat.

— Majd Feri bácsinak is tanácsolni fogom, hogy mindig, amikor elindul a motorbiciklijén, hívja Rafael angyal segítségét.

— Bizony jól tenné. A multkor is, ha kérte volna, talán nem ütközik össze a szerével. Még jó, ha az őrangyalok nagyobb bajtól megóvták a szekéren ülőket is, meg őt is.

— Plébános bácsi, akkor én mondtam

Feri bácsinak, hogy kérje az őrangyalokat. Mert Feri bácsi ép itt volt elindulás előtt és én azzal búcsúztam tőle: a jó angyalok segítsenek! De ő mosolygott rajta és lám, meg is bűnhődött. Ugyebár, ez jó lecke volt Feri bácsinak? Bizonyára az angyalok adták neki ezt a leckét s majd tanul belőle.

— Remélem, igen. Meg is mondhatod neki Lalikám.

— Megmondom. És azt is, hogy ezentúl különösen kérje útítársul Rafael angyalt, hiszen annyit utazgat, szüksége van jó útítársra.

— Bizony, ma, amikor olyan sok kocsí, autó, bicikli, vonat, hajó, repülőgép és mindenféle száguld át a földön, vizen és levegőn, jól tennék mind az utasok, ha buzgóbban tisztelnék és többet imádkoznának Rafael arkan-
gyalhoz.

Lali arca egyszerre elkomolyodott.

— Apuka is elutazik pár napra. De neki hiába szólnék. Apuka nem akar tudni az angyalokról, de még a jó Istenről sem.

— Kérd buzgón fiam, a jó angyalokat, hogy esdekeljék ki apukádnak Isten kegyelmét a megtérésre.

— Oh igen... eddig is kértem. És tesszik tudni, plébános bácsi, mintha egy kicsit már meg is hallgattak volna.

— Miből gondolod, kisfiam?

— Abból, hogy apus eddig mindig a jó

Isten és a papok ellen beszélt. Anyusra is haragudott, ha a templomba ment, sokszor el se engedte. Jaj... még azt is mondta, hogy nincs Isten!

— Szegény. Sokat kell imádkoznod érte! És most?

— Most legalább nem beszél már ilyeneket apus és nem is haragszik, ha előtte imádkozunk és ha én az angyalokról beszélek. De azért ő még nem imádkozik.

— Mióta veszed észre, hogy mégis más már egy kicsit apuka? Amióta beteg lettél?

— Tán azóta... Vagy kicsit később... Nem tudom biztosan.

— De én tudom, Lali. Apus azóta kezd már kicsikét kibékülni a jó Istennel, amióta látja, hogy te a jó Isten kedvéért és a jó angyalok segítségével tudtál csak megvigasztalódni betegségedben, kisfiam. Azóta látja apus, hogy a jó Isten szeretete milyen nagy kincs és hogy a jó angyalok meg tudták gyógyítani a fájó szívecskédet — amit ember nem tudott volna megtenni.

Lali elgondolkozva hallgatott. A pap bácsi folytatta:

— Ezért én azt hiszem, a te betegségeddel nagy terve van a jó Istennek.

A gyerek szeme felcsillant:

— Milyen nagy terve?

— Azt neked magadnak kell kitalálnod,

Lalikám. Mert azt szeretném, ha nemcsak barátja, hanem munkatársa is lennél a jó angyaloknak. Tanácskozz hát csak az angyalokkal, hogy mik veled az Isten tervei.

Azzal már indult is, elbúcsúzva kis barátjától. A beteg gyermek még megkérte:

— Tessék nekem Rafael arkangyalról is olyan szép verset adni, mint amilyent Szent Mihályról kaptam.

Az öreg pap megígérte s így mit volt mit tenni, kedves kis betege kedvéért újra költőnek kellett lennie. Még aznap megírta a verset és átküldte Lalinak, aki rögtön, nagy örömmel fogott hozzá a kedves vers megtanulásához. Másnapra már el is mondta fejből, kedvesen csengő hangján:

Isten fényes arkangyala,
Szent Rafael, dicső lélek,
Kit az Úr e földre is küld
Utainkban hű vezérnek:
Mutasd nekem is az utat —
Gyermekeken, esdve kérlek!

Szent Rafael, oh jöjj velem,
Bár merre is vigyen léptem,
Mutass irányt, adj tanácsot,
Sohse hagyj el hű Vezérem!
S én figyelek a szavadra —
Igaz szívvel megígérem.

Szent Rafael, te látod, hogy
A földön hogy járnak-kelnek.
Víznek, földnek, levegőnek
Utasait óh segítsd meg,
Lelki-testi veszélyektől
Szent útitárs, védd meg őket. Amen.

*

Ragyogóan tűz le a napsugár húsvéthétfő reggelén. Vidám gyermekek játszadoznak, kis-fiúk locsolni mennek, kisleánykák körbe-karikáznak. Minden él, mozog: szökdel a kis madár az ágon, táncol a napsugár, ugrál a gyermek. Csak Lali ül egyhelyben tolószékén, egy virágba borult almafa alatt.

Két pajtás körülötte settenkedik:

— Szegény, jaj de borzasztó lehet neki!

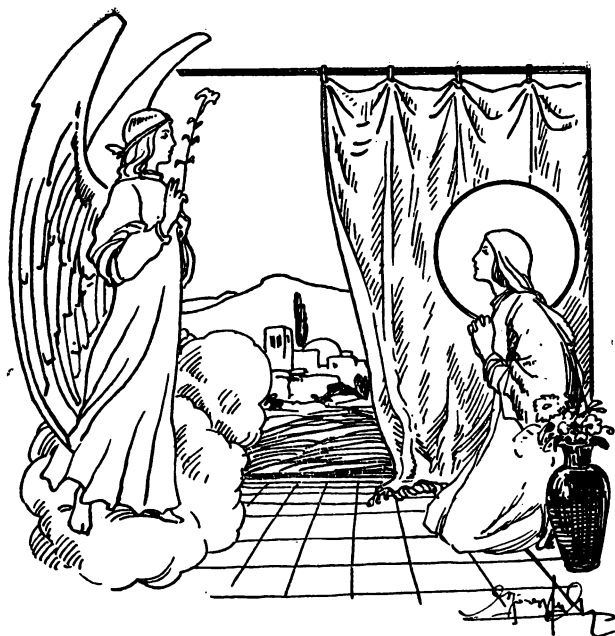
— Biztosan nagyon szomorú.

— Talán sír is!

Lopva az arcába néznek és elámulva látják, hogy Lali fehér arca ragyogó, boldog mosolyban úszik.

Hogyne, hiszen angyaltársakkal jár lelke csodaszép utakon. A virágos utakon angyalokat lát és a lelke azokkal sétál. Beszélget ör-angyalával, jelentést ad le Szent Mihály fővezérnek, tanácsot tart Szent Rafael útitársal. Amíg a gyermekeket nézi, lelkével mellettük látja angyalaikat is és ez olyan szép!

Nini, Pali milyen jó ma, az angyala örül. Ott két fiú verekszik, pfuj, de csúnya, an-

gyalaik is elfordulnak tőlük. A szomszéd Manyi megint azzal a rossz lánnyal beszélget. Lali lelkével látja körülöttük a jó és rossz angyalok harcát — vajjon ki fog győzni? Egy röpimát küld Szent Mihály fővezérhez, hogy segítse a jó angyalokat. S valóban — Manyi hátat fordít a rossz lánynak és faképnél hagyja. Ott egy szegény bácsi nagy batyúval. A ke-

részvételnél tanácstalanul megáll... Lali most Rafael angyalnak szól: kérek mutass utat a bácsinak... Nini, már indul is jobbra. Milyen szerencse, ép szekér megy arra s fölveszi a fáradt vándort. Milyen jó is Rafael angyal, hogy arra az útra küldte a vándort!

A kis beteg lelke az angyalokkal benépesített földet nézi és ez oly szép, oly érdekes... A kis leányok elunták a játékot, a kis fiúk belefáradtak a szaladgálásba. Csak Lali nem unt meg semmit és nem fáradt bele semmibe, mert ő az angyalok között járt-kelt s az angyalok társaságában nincs unalom és nincsen elfáradás.

A gyerekek elszéledtek, Lalinak pedig eszébe jut, amit a pap bácsi mondott.

— Magamnak kell kitalálni, hogy milyen terve van velem a jó Istennek.

Hm... ez nehéz... Erősen töri a kis fejét, de hiába. Akkor eszébe jut valami nagyhirtelenében.

Eszébe jut egy szép kép a bibliából. Gábrriel arkangyal köszönti Szűz Máriát és megmondja neki, hogy a jó Istennek milyen nagy terve van vele. Ő lesz a Megváltó édesanyja... Szűz Mária ezt nem is sejtette... Nem is mert volna rágondolni... És most egyszerre megtudja a nagy tervet, mert Gábrriel angyal hírül hozta neki a jó Isten akaratából. Hátha Gáb-

riel Lalinak is segít, hogy megtudja a jó Isten tervét?

A kis fiú összekulcsolja kezét és imádkozni kezd:

— Kedves Gábrriel arkangyal, te a jó Isten hirnöke vagy. Zakariášhoz is téged küldött a jó Isten üzenettel, Szent Józsefhez és a Szűzanyához is. Kérlek szépen, hozd el nekem is a Jézuska üzenetét, hogy milyen terve van neki énvelem!

Keresztet vet és abban a pillanatban felragyog az arca diadalmasan. Le'ke megérti az Isten üzenetét, amelyet bizonyára Gábrriel angyal hozott el neki is láthatatlanul, mint belső sugallatot..

— Isten terve az veled, hogy megmentsd édes apád lelkét és te kis gyermek a nagy férfiút átváltoztasd Jézus hívévé és apostolává! Ha ezt megtetted, befejezted földi hivatásodat és eljöhetsz az égi koronáért, amelyet angyalok nyújtanak majd át neked az Isten országában!

V. FEJEZET.

A kis jövődömondó.

A nyári napsugár már erősen tűzött, vígan szünidőztek az iskolásgyermekek és a szántóföldeken erősen folyt a munka.

Baloghéknál arról tanakodtak: nem volna-e jobb Lalit fürdőhelyre vinni? Ám a doktor bácsi szomorúan ingatta fejét:

— Nem használ már szegénykének semmit. A lába úgy összezsugorodott, hogy már ilyen marad egész életére.

Édesapa mégis megkérdezte kisleányát.

— Drága gyerekem, hová vágyakozol? Elviszünk akárhová, ahol örülni tudsz.

— Az angyalok közé vágyakozom, apus — felelt szelíden a gyermek. — Az angyalok pedig körülöttem vannak mindenütt. Azért nekem itt éppen olyan jó, mint máshol, ne költs pénzt hiába, édesapám.

Apa megcsókolta a lányát. Szeme könnybe borult, kiment feleségéhez a konyhába és így szólt:

— A mi gyermekünk szent gyermek. Én hiszem, hogy lelke nem mikóztünk jár, hanem az angyalok között.

Este édesanya megsógta kisleányát a bol-

dog titkot.

— Édesapád már hisz az angyalokban. Ez azt jelenti, hogy már hisz a jó Istenben is. Lali arca örömfényben úszott.

— Oh, anya, én tudtam, hogy így lesz! Meglásd, apuka most már nemsokára el fog menni a templomba is. És ha már egészen kibékült a jó Istennel, akkor én elmehetek.

— Hová? — rettent meg az édesanya.

— Hát a Jézuskához, hiszen angyal barátaim útja oda visz engem is!

Anyus elsápadt:

— Lalikám, csak nem szeretnél meghalni?

— De igen, anyus, én nagyon szívesen halnék meg. Ott a Jézuskánál sokkal jobb lesz nekem mégis csak, mint itt a tolószékben. Angyalbarátaimat is úgy szeretném már látni. meg aztán nektek is jobb lesz, anyuka. Ahányszor rámnéztek, mindig könnyes a szemetek s én tudom, hogy titokban sírtok, amikor arról beszélgettek, hogy mi lesz belőlem, mire felnövök. Ha meghalok, nem lesz gondotok rá... Akkor már tudjátok, hogy nekem nagyon jó és Jézuska trónja körül kergetődzöm az angyalokkal... Anyuci, drága, no ne sírj...

De bizony anyus sírt-sírt keservesen.

— Jaj, kisfiam, drága kisfiam... Itthagynád egyedül édesanyádat? Hiszen akkor még sokkal többet fogok sírni, mint most, hogy nincs már kisfiam.

Lali végigsímogatott édesanyja arcán.

— Ne sírj, anyus. Inkább megmondom neked a titkomat.

Halkan, komolyan kezdett beszélni a kis öreg.

— Tudod, anyus, én az angyalbarátaimmal együtt nagy terven dolgozom. Édesapát kell megtérítenünk. Ha nem lettem volna nyomorékká, azt hiszem, nem sikerült volna. De apus most már az én kedvemért mindent meg fog tenni. Meglásd, elmegy majd még a jó Jézuskához is és bocsánatot kér tőle, amiért hitetlen volt. Ha apus megtér, akkor te is boldog leszel, anyuskám. Akkor én elvégeztem a jó angyalok segítségével a feladatot, amit a jó Isten nekem adott. Azután mégis csak jobb szeretnék az Égbe menni. Ha nem is panaszkodom, azért mégis rossz mindig egy helyben ülni és a hátam is nagyon fáj már, de eddig nem akartam megmondani neked, anyukám.

Az anva zokogva szorította karjaiba fiát:

— S itt tudnál engem hagyni, egvedülni? Nem gondolsz arra, hogy édesanyvád egész nap sírni fog, ha nem lesz már kisfia?

— Erre nem gondoltam — felelt őszintén a gyerek. — De majd megkérem a jó angyalokat, hogy vigasztaljanak meg... Ne sírj már, édes anyuka...

Ettől a beszélgetéstől a kis beteg komolyabb lett, sokszor szomorú volt az arcocskája.

Az édesanya maga sem tudta mi nagyobb: csodálkozása, vagy a szívfájdalma? A szíve égetően fáj, mert maga is sejtette, hogy kis fia nem sokáig él már... Hiszen egyre halványabb és vékonyabb lesz... Elfogy lassan, mint az égő gyertyaszál.

Másrészt mindjobban elámult a gyermek bölcs beszédein. Úgy gondolkozott és beszélgetett a fiúcska, mint egy kis öreg. Az angyalok iránti tisztelete csodálatos, korai bölcsességet fakasztott a gyermek lelkében. Mintha nem is ő maga, hanem angyala szólna védence ajkaival.

Ahányszor az édesanya a karszékben ülő gyermekére nézett, mindig odaképzelte Jákob létráját a gyermek fölé... Ahányszor fiacskájára nézett, mindig arra gondolt, hogy a kis Lali fölött is úgy sétálnak égi üzenetekkel ide-oda az angyalok, mint ahogy azt álmában Jákob látta, mint tudjuk a bibliából.

Lali azonban az édesanyjával folytatott ezen beszélgetés után elkomolyodott és szomorúság borult az arcára. Szeretett volna az égbe menni, de édesanyját is sajnálta egyedül hagyni — azért szomorkodott. Imádkozott tehát tovább is bűzgón az angyalokhoz, főképen Ör-angyalához és Gabriel arkangyalhoz, akiről szintén írt az öreg plébános bácsi egy szép verset. Ezt mondogatta magában sokszor:

Arra gondolt, hogy a kis Lali fölött is úgy sétálnak az angyalok, mint azt Jákob álmában látta.

Jó Istenünk szent követe
Gábrriel arkangyal —
Légy hírvivő részünkre is
Kérünk áhitattal.

Hozd el az Úr üzenetét
És lelkünknek súgd meg,
Hogy tudhassuk, mi a terve
Velünk az Istennek.

Amit Isten tőlünk akar
Megakarjuk tenni —
Azért az Úr akaratát
Segíts megismerni!

Szólj szivünkhöz — dicső angyal,
Szent Gábrriel; kérünk
Sugallmazónk és szószólónk
Légy te mindig nekünk. — Amen.

Jóságos Őrzőangyalához pedig így imádkozott minden reggel, este, de napjában többször is:

Őrangyalom — itt a földön
Legjobb, szent barátom —
Hűn szerető gyermekszívem
Néked följajánlom.

Hálát adok jószágodért
Áldván-áldva téged,
Oda nyújtom a kezemet:
Te vezérelj, kérlek.

Vigyázz reám s vezess kérlek,
Én követni foglak;
Úgy mint legszentebb, legbölcsebb,
Legjobb barátomat.
Szeress engem, sugalld a jót
És esedezz értem —
Te segíts, hogy meglássalak
Egykor fönn az égben!

Lali, az angyalokba vetett nagy bizodal-
mában nem csalatkozott. De hogyan is csalód-
hatott volna? Hiszen még a jó ember is segíti
benne bízó hű barátját, hogyne tennék hát meg
az angyalok!

Isten angyalai különös pártfogásukba vet-
ték a lelkével közöttük élő, beteg gyermeket.
Az angyalok pártfogásának köszönhetette Lali
elsősorban azt, hogy lelke tudott az Ég felé
szállni, hogy szíve mindig jobb, nevesebb lett.
Mindenki csodálta a beteg kis fiút.

— Hasonló maga is az angyalokhoz, aki-
ket úgy szeret — mondogatták róla. — Való-
ban szentéletű gyermek.

Meg is vigasztalták az angyalok Lalit, aki-
nek a földön bizony már vigasza úgysem volt.
Gyermekek nem igen mentek a tehetetlen kis
nyomorékhoz, aki úgy sem tudott volna velük
játszani. Betegsége is súlyosodott és fájdalmai
nagyobbak lettek. Amikor a plebános bácsinak
titkon panaszkodott, az öreg pap így vigasz-
talta:

— Panaszod hallja a jó Őrangyal is. És mit mond rá? Bizonynal ezt: Nem sokáig tart már kis védencem! Közénk jössz már nem-sokára örök boldogságra, örök jutalomra. Majd akkor, ha elvégezted a nagy feladatot és apukád a jó Jézus lábaihoz borul.

— De édesanyám boldogtalan lesz, ha elmegyek és nem lesz többé kisfia — sóhajtott a kis fiú. És ime hirtelen eszébe jutott valami, amit csakis a jó Őrangyala súghatott.

— Tudom már mit kell tennem! Könnyörögni fogok a Jézuskához, adjon anyukának helyettem egy öcsikét, aki egészséges lesz és aki miatt nem kell mindig szomorkodnia. És aki itt marad, ha én meg is halok.

Olyan nagy volt gyermekded bizalma, hogy meg is mondta édesanyjának, a kis jövőmondó:

— Anyuka, már nem leszel egyedül, ha én meghalok. Öcsikém lesz és ő ittmarad és nem lesz beteg, hogy ne sírj egész nap miattam...

*

Elmúlt a nyár, eljött az ősz is. Október 2-án van Őrangyalok ünnepe. Lali előtte való héten így szólt édesapjához:

— Apukám, már egy éve szerettem volna áldozni, de mindig azt mondtad: ráérsz a negyedik osztályban is. Majd csak akkor, ha okvetlen muszáj az iskolásokkal. De az csak husvétra lesz s az olyan messze van még! És én

úgyis magántanuló vagyok. Kérlek szépen, engedd meg, hogy Órangyalok ünnepén lehessen első szentáldozásom!

Apuka letérdelt kis fia mellé és úgy adta meg a választ.

— Fiacskám, kis szentem, a te lelkeseden át megláttam én is az Istent. A te jó angyalaid megmutatták nékem is az utat a jó Jézushoz... A te gyermekszívedben csoda történt s csodát csak Isten tehet... Már hiszek az Istenben... Te tanítottál meg rá édes kis fiam.

Átölelte, szívére szorította s könnyázott arcához odanyomta angyallelkű kisfiának forró arcocskáját s azzal fejezte be:

— Első szentáldozáskor édesapáddal együtt fogod magadhoz venni Jézust!

— Apukám! — kiáltott fel túlboldogan a gyermek. — Oh, apukám... köszönöm! Bevégeztem a nagy leckét, melyet nekem adott fel a jó Isten!

— Milyen nagy leckét? — csodálkozott az apa.

— Azt, hogy téged jó apám, az édes Jézushoz vezesselek. Magamtól nem is tudtam volna megtenni. De a jó angyalok segítettek.

*

Megvolt a megható családi ünnepség. A jó öreg plébános úr gyóntatta meg az egész családot. Tólokocsin vitték Lalikát a templomba. Amikor az áldozásra került a sor, édes-

*A szentáldozás pillanatában úgy érezte, mintha
karácsony volna . . .*

atyja emelte ki, karjaira vette beteg gyermekét és úgy térdelt vele az oltár elé. Mellette térdelt az édesanya s így áldoztak meg mindhárman.

Azon a szentmisén egy szem sem maradt könny nélkül, olyan megható volt e jelenet. A megtért édesapa, az angyallelkű beteg gyermek és egy zokogó édesanya...

Lali a szentáldozás pillanatában úgy érezte, mintha karácsony volna... Mintha nem is a pap bácsi, hanem a Szűzanya nyújtaná felé a Jézuskát és ő kis karácsonyi angyalkák között térdelne énekelve:

Dicsőség, dicsőség édes Jézus Néked —
Nagy Isten, ki piciny gyermekszívben fér meg,
Hogyan dicsérjelek? A szavam oly csendes
Segítsen nékem az angyalok éneke.

Angyalokkal zengek ezerszer szent-szentet...
Őrangyalom nyújtsa át a szívem Neked.
Szeretlek Jézusom... csak a Tied vagyok...
Ígérem hű leszek: Neked élek-halok!

VI. FEJEZET.

Lali elbúcsúzik.

Leesett az első hópihe és ártatlan, jó gyermekszívek epedve várták Jézuskát.

Várta Lalika is jó szüleivel együtt. A Jézuska el is jött és meghozta a legnagyobb ajándékot: öcsikét hozott Lalikának.

A fényes, ragyogó karácsonyfa alatt sok szép játék között ott ült Lalika, de ott kiabálta hangosan „á-á“ egy gömbölyű kis pólyásbaba is: a Lali öcsikéje.

Boldog volt apa, anya, de főképen Lali. Ujjongott, tapsolt s régi vidámságával kiabált, úgy, mint amikor még egészséges volt:

— Jézuska öcsikét adott — Jézuska öcsikét adott! Ugye mondtam... Egészen biztosan a jó angyalok könyörögték ki, mert én őket kértem erre, a plébános bácsi tudja!

A karácsonyfa alatt tanakodtak először arról is, hogy mi legyen Öcsi neve.

De bizony újra csak könnybeborult a jó szülők szeme, amikor Lali beleszólt tanácskozásukba:

— Lali legyen a neve én helyettem. Mert most már én úgyis nemsokára a Jézuskához megyek. Öcsi majd megvigasztalja apukát és anyukát.

— Nem... nem — tiltakozott elfúló hangon a mama. — Te vagy drágám, az én egyetlen, édes Lalikám, akinek a helyét Öcsi nem pótolhatja.

— Akkor legyen Gáborka — tanácsolta a kis öreg,

— Miért ép Gábor?

— Mert én Gábrriel arkangyallal üzentem minden esti imában a Jézuskának, hogy küldjön öcsikét anyuka vigaszára.

A kis beteg kérése teljesült. Újévre megkeresztelték Öcsikét és Gabi lett a neve. A kis Gabi pufók volt, hangos, gömbölyű és makkegészséges. Minden vendég, aki csak jött, megcsodálta a szép pólyásbabát.

Lali ellenben újra ágynak esett. Amitől a doktor bácsi féltette, megtörtént. Tüdőgyulladást kapott.

Az orvos meg is mondta négyszemközt az édesapának.

— Ez a betegség elviszi a földről Lalikát. De ne ess kétségbe, kedves barátom. Kínszenvedés lett volna a földön fiad élete. Jobb lesz neki odafönn, kedves angyalai között!

Az apa, erős férfi ember, leroskadott az asztal mellé és kezeibe temette arcát. Az orvos vigasztalta:

— Neki jobb lesz sokkal... És nektek adott kárpótlást az Isten egy életerős, kedves kisfiúban, aki még arcra is egészen Lalihoz hasonlít.

Hej, nehéz dolog, gyermeküktől búcsúzó szülőket megvigasztalni! De a jó angyalok ott voltak a bánatos szülők mellett is és azt súgták nekik:

— Isten akaratán meg kell nyugodni. Isten bölcsen intézkedik és csak javatokra válik intézkedése, bárhog is fájjon nektek eleinte!

Lali is tudta, hogy meg fog halni. Már olyan gyenge volt, hogy beszélni alig tudott, de most is az volt egyetlen öröme, ha öreg pap bácsija mesélt neki.

— Megint az angyalokról beszéljek? — kérdezte egy este kis barátját.

— Igen. De a Jézuska is legyen benne, — kérte a kis beteg, aki szentáldozása óta már többet foglalkozt szívében Jézussal magával, mint az őt dicsőítő szép angyalokkal.

— Akkor a Gyermek Jézusról mondok el egy kedves kis legendát — felelte a pap bácsi és elkezdett mesélni.

— Öt éves volt a Jézuska, kis keze még gyenge volt a munkára s nem tudott még a Szűzanyának és Szent Józsefnek segíteni. Mégis egyszer meg akarta lepni édesanyját azzal, hogy rőzsét hoz neki az erdőből begyujtásra. El is indult Jézuska a hegyoldalban, de

eltévedt. Megszeppenve keresi az utat, közben egy kis árkon kellett volna átugrania. Ám kövek voltak mind a két oldalon, hogyan ugorják át, hogy kőbe ne üsse lábát? Megszeppenve megállt, de íme, mi történt! Megnyílt az ég, két angyal száll le, miközben a Mennyei Atya szózata hangzik: „Angyalaidnak parancsoltam felőled, tenyerükön hordozzanak, hogy kőbe ne üssed lábad!” A két angyal Jézuská mellett termett, egyik kezét nyújtotta, másik átsegítette és hipp-hopp, Jézuska lábát kő nem érte, úgy lépett, mintha puha szőnyeg lett volna kiterítve lábai alatt.

Jézuska rámosolygott segítőire és szólt: „Köszönöm, jó angyalok, most már visszamehettek.” Azután az Égre emelve szemeit, így imádkozott: „Mennyei Atya, a Te parancsodra most angyalok segítettek nekem. De, látod, én azért jöttem a földre, hogy emberszívek is megszeressenek. Azért kérlek szépen, küldj nekem jó embergyermekeket is e földön, akik szerető szívvel jönnek hozzám kicsi segítőtársnak“. A Mennyei Atya meghallgatta Jézuskát. Nemsokára pásztorgyermek jötték és segítettek neki rőzsét szedni, sőt haza is cipelték neki. És azóta is mindig vannak jó emberek és jó gyermekek, akik örömmel segítenek az édes Jézusnak mindabban, ami az Ő akarata és az Ő terve ezen a világon. Széval ép úgy tesznek, mint az Ég angyalai.

*„Angyalaidnak parancsoltam felöled, tenyerükön
hordozzanak, hogy kőbe ne üssed lábad!”*

— Szép volt. — szólt halkan Lali. —
Ugye plebános bácsi, én is ilyen jó gyermek
vagyok?

— Igen. Te elsők közt állsz a jó Jézus földi
kis munkatársai között.

— Oh, de jó!... Szeretném, ha Öcsi is a
Jézuska kis munkatársa lenne, segítve
az angyaloknak. Megmondanám neki, de
Öcsike most még nem érti. De úgy-e plébá-
nos bácsi, meg tetszik majd mondani neki, ha
nagyobb lesz. Ugy, hogy ezt Lalika, a kis
bátyja üzeni neki a Mennysországból.

— Ugy, hogy ezt Lalika, a kis bátyja
üzeni neki a Mennysországból.

— Meg fogom mondani — szólt ünnepe-
lyesen az öreg pap, mintha csak egy felnőtt
nagy embernek tenne ígéretet. — Megígérem
neked, kis barátom.

Lalika elfáradt és nemsokára el is aludt.

A sziklák közt mászkáló Jézuskáról álmo-
dott. Álmában ki is nyújtotta kezét, mintha se-
gíteni akarna és megszólalt:

— Jézuska, majd én segítek...

Édesanyja, aki virrasztva ült ágyánál,
meghallotta és meg is fogta fiacskájának ki-
nyújtott kezét. Addig fogta, amig észrevette,
hogy a sovány kezecske hidegedni kezd kezé-
ben. Akkor vette csak észre, hogy a mosolygó
arcú alvó gyermek már nem él.

Elment az édes Jézushoz, az angyalbará-
tai közé.

Ilyen szép csöndes volt Lalika búcsúzása. A szülők fájdalmát leírni nem lehet. Mégis, a fájdalomban édes vigasz is vegyült. Apa, anya szinte úgy érezte, hogy megholt fiacskájuk egész sereg vigasztaló angyalt küld nekik, akik most ép úgy gyógyítják az ő fájó szívüket, ahogyan meggyógyították Lalika elkeseredett szívét. Egy esztendő előtt, amikor nyomorékká lett és ember nem tudta megvigasztalni.

Mire Öcsi gügyögni kezdett, már dúsan nyíltak a virágok egy kis sírhanton, amelyet hófehér angyalszobor diszített. A szobor alatt volt e felírás:

Balogh Lali, élt 9 évet.

Alatta pedig négy soros kis verse:

Angyali volt az élete —
Szép angyalok közé ment,
Angyalok közt dicsőíti
A jó Istent odafent! —

* * *

Az öreg plébános ezentúl is el-eljárt meghalt kis barátja szüleihez. Öcsikét nem egyszer vette karjaiba és így szólt:

— Öcsi, kis bátyád üzenetet küldött neked. Megígértem, hogy megmondom... Csak attól félek, hogy mire megértenéd a szavamat, már én sem leszek az élők között.

Emiatt aggódott a jó öreg pap, aki min-

denáron meg akarta tartani kis barátjának tett ígéretét. S képzeljétek, mit csinált! — Egy este nem feküdt le, fenn maradt hajnalig. Imádkozott és azután egy hosszú-hosszú levelet írt Öcsinek, a végére még egy utolsó szép verset is, amelyet lepecsételve az íróasztala fiókjába zárt.

Egy héttel rá az öreg pap bácsi is ágynak esett és ismét egy hét múlva megkondult a falu összes harangja. Azt sírta az érces harangszó:

— Itt hagyott a jó pásztorunk —
Szegény falu, árva lettél.
Atyád, papod, mestered volt
Az, ki köztetek már nem él.
De a lelke rátok tekint
S égből üzen: jók legyetek...
Bim-bam, bim-bam imádkozzunk
A halottért, hívő lelkek!

VII. FEJEZET.

A papbácsi levele.

Történetünk végére érve, befejezésül vegyük elő azt a nyűttpapírú levelet, amely Balogh Gáborkának örökségévé lett elhunyt kis bátyjától. A kis Gabiból azóta már Gábor lett, serdülő ifjú, okos, eleven, egészséges. De ami a fő, tisztaszívű és nemeslelkű. Szüleitől távol, városban jár iskolába, ahol sok a rossz barát és bűnveszély. Hogy szíve mégis tiszta maradt, azt Isten után az angyalok segítségének köszöni. Mert ő is nagyon szereti és tiszteli Isten angyalait. Ezt az erényt kapta örökségül kis bátyjától. És ez az örökség van abban a fakóírásu levélben, amelyet elbeszélésünk befejezésére ide másolunk:

„Szeretett kisfiam, Gábor! Kedves Öcsike!

Te még karonülő kisbaba vagy most, én meg ősz, öreg pap bácsi. Mindent, amit leírok, el kellett volna neked mondanom szóval, de mire te szót értesz kisfiam, a plébános bácsi már nem lesz az élők között. Azért hát leírom neked ebben a levélben.

Mire e sorokat olvasni fogod, addigra bizonyára már sokat hallottál jó szüleidtől elhalt kis bátyádról. Lali gyermekélete keserves szenvedés volt és mégis boldoggá tudták az angyalok vigaszára. Oh, ti erős, egészséges vagy Gabi — adja Isten, hogy az is maradj — de ne gondold azt, hogy te nem szorulsz rá az angyalok vigaszára. Oh, ti erős, egészséges gyermekek, akik vidáman szaladgáltok a föld virágai között és akik dolgozni fogtok a föld kemény rögein, ti még százszor inkább rászorultok az Ég angyalaira! —

Ezer testi és lelki veszedelmek közt visztatok — az Ég angyalai őriznek benneteket, ha áhitattal tisztelitek őket.

Sok, kemény munka vár reátok, de az angyalok segítenek, ha buzgón kéritek.

Krisztus Egyháza, az édes magyar hon, a kedves, szeretett család, mind-mind nehéz feladat elé állít titeket, akik egészséges, munkabíró emberekké növekedtek. Jézus Krisztus hitbajnokaivá, a haza hőseivé, a családot boldogító jó emberré kell, hogy növekedjete. Isten kegyelmére mennyire szükségetek van tehát és e kegyelmeket Istentől kiesdeni jó angyalok segítenek. Szent Péter angyalában — ki segít rajta a veszélyben — az Anyaszentegyház angyalait lásd, azért teszem Sz.-Péter angyalának a képét levelemb.

Gabi, tiszteld,, szeresd az angyalokat!

*Szent Péter angyalában — ki segít rajta a veszélyben —
az Anyaszentegyház angyalait lásd.*

